

telse paahviler ikke blot dem, der besidde Barbeerbørgerkab, men alle Borgere, navnlig Huseværterne og dem, der boe i Sinen. Men saa søies der til, at den Forpligtelse skal fortrinnsviis paahvile den, „som holder Barbeerstue i Kjøbenhavn, dog uden, at han derved vinder nogen særlig Berettigelse til at hde den Syge nogen Bøgehjælp“. Paa en Tid, da detmindste en meget udbredt Mening er tilstede i Folket, der fordømmer vor nærværende saakaldte Dvassalverlovgivning, paa en Tid, da det endogsaa fra Regeringens Side saavel som i Rigsdagen har været anerkjendt, at dette bestaaende saakaldte Dvassalverforhold trænger til Rettelse og Ophævelse, forekommer det mig meget løierligt at sige til en Mand, der maaskee troer at kunne hjælpe en Tilskadekomne, der bliver ham paatvungen, der bliver bragt ham ind i Huset, at han ikke er berettiget til at hde Vedkommende nogen Hjælp; ja det er dobbelt løierligt, da Grundsætningen i Forordningen af 4de August 1819 — der er vist Medlemmer her i Salen, der af Erfaring kunne tale med om, hvad der kan uledes af denne Forordning — da Grundsætningen i denne Forordning endog kunde udsætte ham for et Straffeanfvar, dersom han, skjøndt han i Almindelighed er uberettiget til Bøgebehandling, undlod at tage den Tilskadekomne under Behandling eller brugte, hvad de Militaire vilde kalde Conduite. Jeg troer, at det derhos heller ikke kan nægtes, at det seer ud, ikke blot som en Ubillighed, men som en fuldstændig Uret, naar det i Paragraphen umiddelbart derefter siges, at det skal paaligge den uhykkelige Barbeer under en Bux af 5—20 Rd., som tilfalder Politikassen, sieblikkelig at foranstalte en Bøge tilskaldt. Nu vide vi jo dog Allsefammen, at jo mere Barbeernæringen bliver eller vil blive frigitven, vil der blive mangfoldige Barbeerstuer, hvor dette at fordrø sieblikkelig en Bøge tilskaldt vil sige det Samme, som at den arme Mand skal løbe fra sit Hjem, til han faaer fat paa en Bøge og bringer ham tilstede. Det er Noget, man neppe vilde paalægge andre Borgere i den Form, hvori det her seer, og jeg seer virkelig ikke, hvorledes det kan og bør paalægges Barbererne. Det er tillige saa aldeles upraktisk. Dersom man hender

Noget til disse Forhold eller vil erkjendige sig noget om dem, maa man dog vide, at det sandelig ikke er saa let paa de fleste Tider af Dagen — og om Natten vil det maaskee være endnu vanskeligere — at faae en Bøge til at komme, selv om man f. Ex. er Nabo til en Bøge; de ere som bekjendt altid paa Garten, og mangfoldige af dem ere ikke ganske tilbøielige til saadan uden videre at forlade deres Hjem, men selv under den Forudsætning, at de skulde vise Beredvillighed til at komme, seer jeg navnlig ikke, hvorledes man med Billighed og Ret kan under Straf og Ansvar paalægge de af vore Medborgere, der tage Børgerkab paa Barbeernæringen, en saadan Forpligtelse til sieblikkelig at foranstalte en Bøge tilskaldt eller at skaffe den Syge transporteret til Hospitalet. Vilde man paalægge dem det, og troer man, at man ikke kan andet i det Almindeliges Interesse, end paalægge disse af vore Medborgere en saadan Forpligtelse, saa forekommer det mig dog klarere end den lyse Dag, at der er ingensomhelst Anledning eller Grund til eller Undskyldning for at paalægge dem det uden en eventuel Godtgjørelse. Er det Communen, er det Selskabet af Interesse, at der bliver sørget for Tilskadekomne paa den bekvemteste og hurtigste Maade, seer jeg ikke, hvorfor det netop skal være Barbererne, der skulle betale det. Det troer jeg, at Samfundet skal. Der er andre Bemærkninger, som dog mere vilde angaae Redactionen og ikke forandre Noget i, hvad der maaskee allerede er Lovudkastets Mening, som jeg kunde finde mig foranlediget til, men som jeg ikke skal opholde Thinget med. Man vil imidlertid allerede begribe af hvad jeg her har antydet, at jeg forudsætter, at Udcastet bør understøttes til at nyde Fremme og blive ophøiet til endelig Lov, men at de Bestemmelser, jeg her har sigtet til, bør enten ganske udelades eller væsentligt forandres.

Drejer: Efterat den sidste ærede Taler har yttret sig med Hensyn til § 4, skal jeg ikke gaae ind paa nogen Udtalelse derom, som jeg ellers havde paataent. Jeg skal blot med Hensyn til en Bestemmelse i § 2 tillade mig at bemærke, at jeg ikke ret indseer det Rigtige i